

ולצדק מכולם שמוחו של הקצ"ה, ונשת
שמשו צ"י לחי המורה כבר שיש יתכן להם
גם המורה כפי שהוא נכתב. זה אולי —
אנח נפשי כמנצח יהצית, שיתן להם המורה
צאופן שהוא כחוצ ג"ה, הן הקרי והן
הכחוצ, והי הוא רואים את הנשט, שהשני
המורה בשלמותה.

בערב נחננו המשתטים

כבר בהשגחה כבדי לשלם לו על טונו, ומלוי
כן דברני הרמז"ס צפי המשתית סוף
ברכות, שמש' מה דני עת לעשות להי, הפני
מורחק, "ואמר כי כשיצא העת להופיע
מהם וההיקס יחזינו מצות לני אדם להפיר
המורה כרי שיצא מלפיה העונש במשפט",
ומקור דבריו הם דברני המורש כאן, שמה
שנפסם צטון נניצה הוא כבר משום שצירצ
הקצ"ה ין כבדי שיצא עליו העונש במשפט,
הוא העונש של עבדות הין שמשש צמלות.

ומה ששייך דייקא העונש של
עבדות ולא עונש אחר, ולמה דוקא נחפס
צטון נניצה, השטס צבה הוא דבאמת אורש
נניצה הוא מה שעישה עינו של משלה כאלו
איוי רולח וכמו שמצולח צמ"ל, ונקודה
מנחת העבירה של נניצה ים צאמת ככל
העבירות כולם, ונכמו שאומרים צנוסם
הלשם יחוד "מרי"ג מלות המלוים צב"ה,
והרשו הוא כי ים ככל מלוח נקודה מכל

איה נפשי כמנצח יהצית, והפירוש צוב
הוא שברי לחי יורשם דלח כשם שאלי נכתב
איי נקרת, והמורה כולה היא צאמת שמוחו
של הקצ"ה, וכמו שמצולח הרמז"ן צבהקדמתו
לשריש המורה, כי המורה כפי מה שאט
קוראים אומה היא לרופי אוחיות צאופן
כזה, אצל ים לצדק האוחיות גם צאופן לחי,

פרשת עבר עברי איירי כשמכריזהו

צ"ד על נניצח, ואמרו חז"ל (שמו"ר פ"ל
י"צ) "ואין ישראל נכנסין למדבר הזו אלא אם
כן נפשו צמלוח, לשי שמצויני ישראל כצב
השין העליונה", ומצולח דברני חז"ל דבר
נורח, כי צאמת מה שמכר האדם לעבד הוא
ממחה הרבה, ומשטס זה מצרצ הקצ"ה לח
צמלות עבירות אחרות שששה — שמשש
הסצות שיהי ננב ויהי נחפס צאופן כזה
שיהי נמכר לניצח, כי כבר ממהו
המשפטים שטין זה של מכריזו צייז הוא
דבר דלח שפיה צומח, שהרי אמרו חז"ל
צמס' קודשין שלרד שיהי דני הנניצה דני
העבדות שוים, וגם הרבה מוליס אחרים כמו
צנניצחו ולא כנפילו וכדומה, ול"כ למה
שחמה המורה יוי משפטס דייקא צטין
כזה שאינה שריח, אך לפי המצולח צמיי
כאלן, הרי איירי צמי שמשש צמלות, והאלקים
איה לניו שיהי נמכר לעבד צנניצחו, וצאמת
היסוד הוא שמה שנחפס צטון נניצה הוא

שמים אלוים יוכל לקבל עליו הטל של עבדות
לשוי"ג, ואז צמח מתן מורה קבלו צייז הטל
של עבדות טול מלכות שמים ואז נפקחו מכל
שעצור לכל עבדות, ואלו למרי ממלכות.

בשעת הדיבור של אולי ה"ה נקצט
י"ג"ע בלצבס כולוחא צמלוחא, שהי"ע
נשטה לקציעות צלצ צייז, ומיחד שמו על
ציי ישראל וכולוחא הלשון צמכילוחא "אלקי
איי על כל צרי עליו יחדיו שמי ציומרי",
שעלפיה ייחד הקצ"ה שמו צומח, וקף שאין
הקצ"ה מייחד שמו על דיקום צמייחם, אצל
כאלן נייחד שמו על ציי ישראל שנקצט בלצס
כי הם עברי ה' והם בני מורין מכל שעבד
לחח.

וכששקנעו ציי ישראל את המלחמה של

אולי ה"ה, שמשו והצניו כל מה שכלל
צבהאזי ה"ה, עד שרלו צוב כל המרי"ג
מלות הכללים כהלויי של אולי ה"ה, כי ציי
ישראל צמטרת הדצרות שמשו הדצרות סס
כל הפיעיות שלהם, וה צאמת הסי' של מה
שאמרו חז"ל שיהי שומשים את הנלוח
ורואים את הנשטע, כי ראי' הוא צמלוינות
הדבר שמיטה הוא הפיעיות, ויש מעלה ככל
לחד שאין צצני, ועמט שמשו צייז את
הדצרות ה' הכל צבהירות צין שום ססרו,
והי' להם השגה כהדצרות צין צמיי
ורין צצמיי ראי', שרלו צב ראי' מושח
ששעשה רושם גדול על האדם, וגם שמשו
והצני המוכן והשמיניות ככל דיצור ודבור,
ואמרו חז"ל צצצמ (ק"ה) אולי הוא ר"ס

אוחס מקורם ממלכות, אלא ששכשו צמח
דיצור זה ה"ה הילוח ממלכות, ואז נשט לעס
ה'.

ובמדודש רכח (דברים פ' צ) ומיכין
זיי ישראל לקריחת שמש א"ר פנחם צר מוח
ממתן מורה זכו ישראל לקריחת שמש וכו'
אמרי להם שמש ישראל אולי ד' אלוקיו נענו
כולם ואמרו ד' אלוקיו ד' אחד, והנה שם
להלן וכן צצ"ר (פי צ"ח) אוחס שמישקצ
אציו צמח שפירחו זכו ישראל לקריחת שמש
וללאי רואים המדעשים כמותחים זה לח זה.

ומצמר ה"ש משמול" עי"ש דברי הורשלו

(ברכות פ"ג ה"ג) ועבדים פטורים מק"ש
שנאמר שמש ישראל ה' אלוקיו ד' אחד, את
שלין לו אלא אדון אחד ילא העבד שיש לו אדון
לחח, וברחי לפרשה קריחת שמש זכו ציי
ישראל מישקצ אציהם, אצל הכולח לקרות
ק"ש, שיהי צייז בני מורין מכל שעבד לחח,
ורק משעבדים כעבדים להקצ"ה, זה זכו
צייז צמח שנאמר להם הדיבור של אולי ה"ה,
שאל נמשו פטורים מכל שעבד למלכות, ועשו
ציי מורין מכל שעבד לחיה דבר שבוה, ואז
צבהלוחם לומר שמש ישראל ה' אלוקיו ה'
אחד, וכלשון הוה"ק (פי צבה) דמתן דכפיה
צאחיה איוי יוכל לקבל עליו טול מלכות
שמים, וצמח יליחוס ממלכות, ועשו עברי ה',
כי לי ציי ישראל עבדים, והשש"ח (צבה)
מרי"ג) אמר שבוה ק"ג, מה אים מי שכפיה
צאחיה איוי יוכל לקבל עליו טול מלכות
שמים, כל שכן מי שמקבל עליו טול מלכות

אוחס מקורם ממלכות, אלא ששכשו צמח
דיצור זה ה"ה הילוח ממלכות, ואז נשט לעס
ה'.